

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΟΜΑΔΑ Α'

ΘΕΜΑ Α.1.

A.1.1.

Διχοτόμηση της δραχμής (σχολ.βιβλ. σελ. 50)

Το Μάρτιο του 1922 τα δημοσιονομικά δεδομένα έφτασαν σε πλήρες αδιέξοδο..... ελιγμός δεν στάθηκε ικανός να προλάβει τη Μικρασιατική καταστροφή και τις βαρύτατες συνέπειές της.

Συμφωνία στο μοναστήρι των Μουρνιών (σχολ.βιβλ. σελ.215)

Οι διαπραγματεύσεις ανάμεσα στους επαναστάτες και τις Προστάτιδες Δυνάμεις..... αρνούμενες πάντως να επιτρέψουν την ένωση της Κρήτης με την Ελλάδα.

Γενική Διεύθυνση Ανταλλαγής (σχολ.βιβλ. σελ. 160)

Για να βοηθήσει το έργο της ελληνικής αντιπροσωπείας, στη Μικτή Επιτροπή .....λειτουργία της ιδρύθηκαν κατά τόπους Γραφεία Ανταλλαγής Πληθυσμών.

A.1.2.

1- ΣΤ	5- Β
2- Ζ	6- Η
3- Α	7- Δ
4- Γ	8- Ε

ΘΕΜΑ Α.2.

A.2.1.

Προσοχή!!! Απάντηση συνδυαστική.

Σχολ. βλ. σελ.137 (εισαγωγή) : « Ο αριθμός των προσφύγων... με επέμβαση της ελληνικής κυβέρνησης.»

Σχολ. βλ. σελ. 139-140: « Οι καταπιέσεις που υπέστησαν... (κατά διαστήματα από το 1912 και εξής».»

A.2.2.

Σχολ. βλ. σελ. 250 - 251 «Η κυβέρνηση του Ελευθερίου Βενιζέλου....έλαβαν μέρος στη Συνδιάσκεψη».

ΟΜΑΔΑ Β'

ΘΕΜΑ Β.1

Το παράθεμα αναφέρεται στον αντίκτυπο που είχε η κύριξη της επανάστασης στο Θέρισσο στην κυβέρνηση της Ελλάδας. Πρόκειται για πρωτογενή πηγή. Από το σχολικό βιβλίο σελ.211-212 «Οι επαναστάτες αιφνιδίασαν τον Ηγεμόνα και κάρυξαν την επανάσταση στις 10 Μαρτίου 1905.....τους λόγους και τους σκοπούς της επανάστασης» και σελ. 213 «Το βασιλικό περιβάλλον στην Αθήνα ανησυχούσε.....οι περισσότερες αθηναϊκές εφημερίδες το υποστήριζαν ανοιχτά.»

Όταν ξέσπασε η επανάσταση στο Θέρισσο, το 1905, η Ελλάδα βρισκόταν σε δεινή οικονομική και πολιτική κατάσταση. Από το αδιέξοδο θα θγει με αντίστοιχη μαχητική διεκδίκηση από τον «Στρατιωτικό Σύνδεσμο», το 1909. Ο Δηλιγιάννης, αν κι έμπειρος πολιτικός, φαίνεται ανίκανος να διαχειριστεί την κρίση. Από το παράθεμα διακρίνουμε έντονη την αγωνία του. Αναφέρεται σε τέσσερα διαφορετικά σημεία στις Μ.Δυνάμεις και μόνο μία στον Ύπατο Αρμοστή Πρίγκιπα Γεώργιο, ενώ ξεκάθαρα καταθέτει τους φόβους του για την Ελλάδα κι όχι μονάχα για την Κρήτη. Εξ' αρχής δηλώνει με βεβαιότητα ότι δεν θα υπάρξει ευτυχής έκβαση στην προσπάθεια των ανταρτών του Θερίσου, δηλαδή δεν θα επιτευχθεί η ένωση του νησιού με την Ελλάδα. Εστιάζει σ' αυτό - το πρώτο και κυρίαρχο αίτημα των επαναστατών – ενώ σαφέστατα γνώριζε την προκήρυξη της «Ηνωμένης Αντιπολίτευσης» που είχε κυκλοφορήσει στις 26 Φεβρουαρίου 1905 με τρία αιτήματα: Ένωση, απομάκρυνση των ξένων στρατευμάτων από το νησί και του εντολοδόχου των Δυνάμεων Γεωργίου και αλλαγή στο Σύνταγμα. Οι δηλώσεις του πρωθυπουργού της Ελλάδας εμφανίζονται ως ανακοινωθέντα διπλωματικού εκπροσώπου. Συνοψίζει τις θέσεις των Μεγάλων δυνάμεων επί του θέματος σαν να εκπροσωπεί αυτές κι όχι το κοινό συμφέρον. Η οικονομική δυσπραγία που ταλάνιζε τη χώρα από την πτώχευση του 1893, η πολιτική αστάθεια και ο φόβος για νέο πόλεμο με την Τουρκία με αβέβαιο αποτέλεσμα, οδηγούν τον δηλιγιάννη να μιλά στους εκπρόσωπους του αθηναϊκού τύπου με έκδηλη πττοπάθεια: «Ο κ.Βενιζέλος έπρεπε να σταθμίση καλώς το διάβημά του. Έπρεπε να σκεφθή καλώς, ότι μια τοιαύτη επανάστασις ημπορεί να οδηγήσῃ εις συμφοράς την κρήτη και την Ελλάδα εν γένει».

ΘΕΜΑ Β2

Σχολ.Βιβλ. σελ.217 – 218 και 220

«Η ελληνική κυβέρνηση του Γ.Θεοτόκη υπέδειξε στους Κρήτες την ανάγκη λαϊκών κινητοποιήσεων για την κήρυξη της ένωσης του νησιού με την Ελλάδα. Σε λαϊκή συγκέντρωση στα Χανιά εγκρίθηκε ομόφωνα το πρώτο ψήφισμα της ένωσης και η Κρητική Κυβέρνηση εξέδωσε με τη σειρά της επίσημο Ψήφισμα (24 Σεπτεμβρίου 1908). Παρά τις έντονες διαμαρτυρίες της Τουρκίας οι Μεγάλες Δυνάμεις δεν αντέδρασαν δυναμικά και φάνηκαν να αποδέχονται σιωπηρά τις νέες εξελίξεις. Έτσι οι Κρήτες ύψωσαν στο Φρούριο του Φιρκά την ελληνική σημαία, πράγμα που οδήγησε τις μεγάλες Δυνάμεις στην απαίτηση της άμεσης υποστολής της. Η Κυβέρνηση της Κρήτης δεν υπάκουει και παραιτήθηκε. Και καθώς δεν βρέθηκε Κρητικός να υποστείλει τη σημαία, οι Μεγάλες Δυνάμεις αναγκάστηκαν να αποβιβάσουν στρατιωτικό άγνημα που απέκοψε τον ιστό της. Σε αυτό το ατυχές γεγονός του 1909 αναφέρεται το παράθεμα με την ευκαιρία της ένωσης το 1913. πράγματι για τον επαναστάτη του Θερίσου και μέλος της διακομματικής κυβέρνησης, η υποστολή της ελληνικής σημαίας ήταν μια μικρή ήττα. Εκείνο που δεν είχε κατορθώσει να λύσει η διπλωματία, το έλυσε ο πόλεμος. Η έναρξη των Βαλκανικών πολέμων σήμαναν το τέλος της τουρκικής επικυριαρχίας στο νησί. «Τα γεγονότα εξελίχθηκαν ταχύτατα, καθώς ήταν πλέον ορατή η ήττα της Τουρκίας. Στην πράξη η ένωση είχε συντελεστεί και απλώς έμενε η επικύρωσή της με την υπογραφή μιας διεθνούς συνθήκης. Στις 14 Φεβρουαρίου 1913 αφαιρέθηκαν από το φρούριο της Σούδας οι σημαίες των Μ.Δυνάμεων και της Τουρκίας. Όλα τα σύμβολα της τουρκικής επικυριαρχίας, αλλά και της κιδεμονίας των Μ.Δυνάμεων, είχαν πλέον εξαφανιστεί από την Κρήτη.

Η ευτυχής για την Ελλάδα έκβαση των Βαλκανικών πολέμων έδωσε και στο Κρητικό Ζήτημα την οριστική του λύση. Με το άρθρο 4 της Συνθήκης του Λονδίνου (30 Μαΐου 1913) ο σουλτάνος παραιτήθηκε από όλα τα δικαιώματά του στην Κρήτη, την οποία παραχωρούσε στις Μ.Δυνάμεις της Ευρώπης. Με ιδιαίτερη συνθήκη ειρήνης μεταξύ της Ελλάδας και της Τουρκίας (14 Νοεμβρίου 1913) ο σουλτάνος παραιτήθηκε από κάθε δικαίωμά του στην Κρήτη, η οποία έτσι εντάχθηκε στην ελληνική επικράτεια ως οργανικό και αναπόσπαστο τμήμα της. Οι Μ.Δυνάμεις αποδέχθηκαν σιωπηρά τη λύση αυτή, δηλώνοντας απλώς ότι έλαβαν γνώση των ενεργειών της ελληνικής κυβέρνησης.

Ένα μόνα αργότερα, την 1^η Δεκεμβρίου 1913, κηρύχθηκε και επίσημα η ένωση της Κρήτης με την Ελλάδα, με την παρουσία του τότε βασιλιά Κωνσταντίνου και του πρωθυπουργού Ελευθερίου Βενιζέλου. Η ελληνική σημαία υψώθηκε στο ιστορικό φρούριο του Φιρκά».

Η πρωτογενής πηγή αναφέρεται στην ιστορική στιγμή της νίσου με την Ελλάδα. Πρόκειται για εφομερίδα της εποχής που κυκλοφόρησε ακριβώς την ημέρα της επίσημης τελετής κι εκφράζει το πανηγυρικό κλίμα που κυριαρχούσε.

**Από το Ιστορικό Τμήμα των Φροντιστηρίων Πουκαμισάς
Ηρακλείου συνεργάστηκαν :
Ε. Καραταράκη, Χ. Νικολουδάκης,**